

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

του δευτέρου τμήματος του Δικαστηρίου

της 31ης Ιουλίου 1989

στην υπόθεση 206/89 R. S., υποστηριζόμενου από την Union Syndicale των Βρυξελλών κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (*)

(Αίτηση αναστολής εκτελέσεως)

(89/C 225/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Σύλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση 206/89 R. S., εκπροσωπούμενου από τους Thierry Demasure, Michel Deruyver και Gérard Collin, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Yvette Hamilius, 11, boulevard Royal, και υποστηριζόμενος από την Union Syndicale των Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη από το Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Yvette Hamilius, 11, boulevard Royal κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Henri Etienne και Sean Van Raepenbusch), που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, της αποφάσεως της Επιτροπής της 6ης Ιουνίου 1989 περί αρνήσεως προσλήψεως του αιτούντος ως εκτάκτου υπαλλήλου λόγω ελλείψεως σωματικής ικανότητας, ο F. Schockweiler, δικαστής και προεδρεύων του δευτέρου τμήματος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εξέδωσε στις 31 Ιουλίου 1989 Διάταξη, με την οποία διατάσσει τα εξής:

1. Απορρίπτει την αίτηση αναστολής εκτελέσεως ως απαράδεκτη.
2. Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

(*) ΕΕ αριθ. C 216 της 22. 8. 1989.

Προσφυγή του Ivo-Martin-Henri van Gerwen κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 31 Ιουλίου 1989

(Υπόθεση 237/89)

(89/C 225/04)

Ο Ivo-Martin-Henri van Gerwen, που κατοικεί στην Piazza Parrochiale, 17, Angera (Varese), 21021 Ιταλία, εκπροσωπού-

μενος από τον Marcel Slusny, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Ernest Arendt, 4, avenue Marie-Thérèse, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 31 Ιουλίου 1989 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να κηρύξει άκυρη και χωρίς έννομα αποτελέσματα τη σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής του ενστάσεως.
2. Να καθορίσει το χρόνο της επανεντάξεως που έπρεπε να είχε αναγνωριστεί στον προσφεύγοντα και να λάβει υπόψη τα μισθολογικά κλιμάκια που προκύπτουν απ' αυτήν την επανένταξη.
- 2 α) Να καταδικάσει την αντίδικο να του καταβάλει ποσό ίσο προς τις καθαρές αμοιβές που θα είχε λάβει αν είχε πράγματι ενταχθεί στο οργανόγραμμα στις 15 Σεπτεμβρίου 1969 ή σε κάποιο άλλο μεταγενέστερο χρονικό σημείο προσδιοριζόμενο σύμφωνα με τις αρχές που απορρέουν από την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση Pizzio (Υπόθεση 785/79, Σύλλογή 1981, σ. 969).
3. Να καθορίσει το προσωρινό ύψος του ποσού σε 5 εκατομμύρια δελγικά φράγκα, υπό την επιφύλαξη ακριβέστερου προσδιορισμού του κατά τη διάρκεια της δίκης.
4. Να καθορίσει τόκους ίσους προς 8 %.
5. Να καταδικάσει την αντίδικο να του καταβάλει το επίδομα αποδημίας του άρθρου 4 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, τούτο δε για όλο το χρόνο κατά τον οποίο ο προσφεύγων δεν είχε επανενταχθεί στην Επιτροπή.
6. Να καθορίσει το οφειλόμενο ποσό σε 1 εκατομμύριο δελγικά φράγκα, υπό την επιφύλαξη ακριβέστερου προσδιορισμού του κατά τη διάρκεια της δίκης.
7. Να καταδικάσει την αντίδικο να του καταβάλει αποζημίωση ύψους 5 εκατομμυρίων δελγικών φράγκων για όλο το χρονικό διάστημα κατά το οποίο δεν μπόρεσε να υπαχθεί στη διαδικασία της ad hoc επιτροπής, υπό την επιφύλαξη ακριβέστερου προσδιορισμού του κατά τη διάρκεια της δίκης.
8. Να καταδικάσει την αντίδικο να του καταβάλει τόκους ίσους προς 8 % επί του ποσού των 5 εκατομμυρίων δελγικών φράγκων, υπό την επιφύλαξη ακριβέστερου προσδιορισμού του κατά τη διάρκεια της δίκης.
9. Να ορίσει έναν ή τρεις πραγματογνώμονες, για να προσδιορίσουν το χρόνο κατά τον οποίο ο προσφεύγων θα μπορούσε να έχει επανενταχθεί, ήτοι καταρχήν στις 15 Σεπτεμβρίου 1969.
10. Να καταδικάσει την αντίδικο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, μετά το πέρας της άδειάς του για προσωπικούς λόγους, έπρεπε να επανενταχθεί στις 15 Σεπτεμβρίου 1969 ή άλλως σε οποιοδήποτε άλλο μεταγενέστερο χρονικό σημείο προσδιοριζόμενο σύμφωνα με τις αρχές που απορρέουν από τη νομολογία του Δικαστηρίου τη σχετική με την εφαρμογή του άρθρου 40 παράγραφος 4 στοιχείο δ) του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 31 Ιουλίου 1989

(Υπόθεση 239/89)

(89/C 225/05)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον D. R. Gilmour, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το Γεώργιο Κρεμλή, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 31 Ιουλίου 1989 προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- Να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, αρνούμενη να καταβάλει τόκο κατά το άρθρο 11 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2891/77 επί του ποσού των 14 083 260 ιταλικών λιρών παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΟΚ.
- Να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι έχει εν προκειμένω εφαρμογή το άρθρο 11 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2891/77 του Συμβουλίου της 19ης Δεκεμβρίου 1977⁽¹⁾, όπως έχει ερμηνευθεί από το Δικαστήριο στην απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 1989, επί της υποθέσεως 54/87, Επιτροπή κατά Ιταλίας.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 336 της 27. 12. 1977, σ. 1.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 31 Ιουλίου 1989

(Υπόθεση 240/89)

(89/C 225/06)

Στις 31 Ιουλίου 1989 η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Δημήτριο Γκουλούση και

Giuliano Marengo, μέλη της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το Γεώργιο Κρεμλή, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- Να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη ΕΟΚ, επειδή παρέλειψε να λάβει πριν από την 1η Ιανουαρίου 1987 τα μέτρα εφαρμογής της οδηγίας 83/477/ΕΟΚ του Συμβουλίου⁽¹⁾ της 19ης Σεπτεμβρίου 1983 για την προστασία των εργαζομένων από τους κινδύνους που οφείλονται στην έκθεσή τους στον αμιάντο κατά τη διάρκεια της εργασίας, εξαιρουμένων των μέτρων που αφορούν τις εξορυκτικές δραστηριότητες του αμιάντου.
- Να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Οι ιταλικές αρχές αναγνώρισαν με το από 5ης Φεβρουαρίου 1988 έγγραφο ότι η ανωτέρω οδηγία δεν είχε ακόμη εφαρμοσθεί προσηκόντως, δεν ανακοίνωσαν δε μεταγενέστερα ότι έλαβαν τα αναγκαία μέτρα. Η προθεσμία που προέβλεπε η οδηγία, έληξε την 1η Ιανουαρίου 1987, με εξαίρεση τις εξορυκτικές δραστηριότητες του αμιάντου, ως προς τις οποίες η οδηγία πρέπει να εφαρμοσθεί πριν από την 1η Ιανουαρίου 1990. Κατά συνέπεια, εξαιρουμένων των εξορυκτικών δραστηριοτήτων, η ιταλική κυβέρνηση παρέβη την υποχρέωση εφαρμογής της οδηγίας εντός της καθορισμένης προθεσμίας.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 263 της 24. 9. 1983, σ. 25.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunal de Grande Instance του Παρισιού, πρώτο τμήμα, με απόφαση της 5ης Ιουλίου 1989, στην υπόθεση Société d'application et de recherches en pharmacologie - S.à.r.l. κατά Chambre syndicale des raffineurs et conditionneurs de sucre en France και λοιπών

(Υπόθεση 241/89)

(89/C 225/07)

Με απόφαση της 5ης Ιουλίου 1989, η οποία περιήλθε στη γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την 1η Αυγούστου 1989, το Tribunal de Grande Instance του Παρισιού, πρώτο τμήμα, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Société d'application et de recherches en Pharmacologie - S.à.r.l. και Chambre syndicale des raffineurs et conditionneurs de sucre en France και λοιπών, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος: